

93. Fra Aftægtsmand P. Pedersen Øhlenschläger af Sønderby Mart, Grindsted Sogn, om Invalidunderstøttelse. (Indbragt den 30te Januar 1901 af Folketingsmanden for Ribe Amts 4de Valgkreds, L. Rasmussen.)

Andrageren indsendte i November 1898 et Andragende om Invalidunderstøttelse til Folketinget (se Tillæg B. for 1898—99, Sp. 555—56), som dette paa Udvalgets Indstilling vedtog at henvise til Finansministeren i Mødet den 10de Februar 1899 (se Folketingsstidende for 1898—99 Sp. 3113, 3116, 3118—19 og 3121). Finansministeriet har imidlertid, „da Sagen ikke har kunnet skaffes yderligere ophjst, end der alt var“, ikke ment at kunne tilstaa Andrageren den ønskede Understøttelse (se vedlagte Skrivelse fra Finansministeriet). Det undrer Andrageren, at der ikke synes at være taget Hensyn til den af ham præsterede Lægeattest, og med en fornøjet Attest fra samme Læge, hvoraf det fremgaar, at den Stivhed i Armen, hvoraf han lider, formentlig som Følge af sit Saar, er i stadig Tiltag, indgiver han paa ny sit Andragende om Invalidunderstøttelse til Folketinget. Han er nu 74 Aar og fuldstændig uskicket til at ernære sig selv og Hustru.

2 Bilag medfølge.

Udvalget gør ikke Indstilling.]

94. Fra fhv. Sergent R. Jensen om Pension eller Understøttelse af Statskassen. (Indbragt den 30te Januar 1901 af Folketingsmanden for Præsto Amts 1ste Valgkreds, Svend Høgsbro.)

Et Andragende til Krigsministeriet, hvorpaa der i December 1900 er givet Afslag, anfører Andrageren, at han har gjort Tjeneste som Underofficer fra Juli 1881 til Juni 1897, da han fik sin Afsted. I 1895 havde han sluttet sig til det religiøse Samfund „7de Dags Adventisterne“, til hvis Lære det hører at helligholde den oprindelige Sabbath, Lørdagen, som Hviledag. I Henhold hertil udbad han sig fra Januar 1896 af Bataillonschefen Fritagelse for Arbejde om Lørdagen, hvilket ogsaa efter nogen Vanskelighed blev ham tilstaaet — han var Bataillonskriver — imod, at han, om fornødent, udførte det ham paahvilende Arbejde Fredag og Søndag. Dette Forhold bestod til Maj 1897. Da nægtede en Rekrut, der tilhørte samme Troessamfund som Andrageren og gjorde Tjeneste i samme Garnison, nemlig Aarhus, at arbejde om Lørdagen. Dette gav Anledning til en Krigsretssag, hvorunder Rekruten blev dømt til Forbedringshusarbejde. Han indgav Ansøgning til Kongen om Benaadning, og da denne Ansøgning kom til Erklæring hos Regimentschefen, Oberst Jørgen, traf denne den Afgørelse, at nu maatte der gøres Ende paa Andragerens Forhold med det samme. Han fik en Times Betænkningstid til at afgøre, om han vilde arbejde om Lørdagen som de andre eller tage sin Afsted. Havde han faaet Henstand til 30te Juli, vilde han have tjent tilstrækkelig længe til at kunne opnaa Hæderstegnet for 16 Aars Tjeneste, og førstkommende Nytaar vilde han have været berettiget til Pension, hvis han maatte gaa af paa Grund af Urtjenstydgtighed, hvortil der var nogen Udsigt. Han havde nemlig lidt af Gigtfeber i 1888 og havde senere gentagne Gange af Overlægen været indstillet til paa Statskassens Regning at bruge russiske Bæde for Muskelreumatisme. Andrageren var gift og havde 6 Børn. Han ejede et Hus i Aarhus, der dog var stærkt prioriteret, men ellers intet. Smidtidigt valgte Andrageren at følge sin religiøse Overbevisning og indgav sin Begæring om Afsted. Denne fik han uden Pension. Ved Salget af sin Ejendom indvandt han omtrent 2,000 Kr. Hvilke han levede af, til han fik Ansættelse ved det Sanatorium i Skodsborg, som hans Troessamfund da oprettede, og ved hvilket han endnu er. Han har der 1,300 Kr. om Aaret foruden Kisten. Hans Familie maa bo i Kjøbenhavn, da der er for dyrt i Skodsborg. Efter hvad der er Andrageren bekendt, tages der nu lemsældigere paa de Rekruter, der tilhøre hans Troessamfund, og han har derfor tænkt sig, at Forandringen i deres Stilling kunde føre til en mildere Bedømmelse af hans Forhold, saa at han kunde opnaa en aarlig Understøttelse af Statskassen.